

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. M. ROBINS

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΛΗΣΤΟΥ

ΥΠΟ τὸν χειμῶνα ὁ Τζῶν Ρουθθὲν, ἄλλοτε ἀρχιλόγος τῶν Ἀμερικανῶν βουνοῦν καὶ τώρα ἕνας Εὐδαίμων ἑκατομμυριῶχος, ἀποφάσισε νὰ τὸν πέρασῃ στὸ γραφικὸ Νεβράδα, τῆς Ἑλβετίας. Ἐνοῦσθε παντὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι στὸν παγομένο ἀέρα τῶν διαρκῶς χιονισμένων Ἑλβετικῶν τοπεῖων, καὶ ἡ εὐωδία τῶν ἐλάτων, καθὼς καὶ ἡ συγκίνησις τῶν χειμωνιάτικων σπόρτ, τὸν τραβοῦσαν ἀκατανύκτα μὲ τὴν ἐλκυστικὴ γοητεία τους.

Ἔνα ἀπόγευμα εἶχε ἀφῆσι ἀπὸ νορτὸς τὸ ξενοδοχεῖο τὸ καὶ εἶχε πλανητὴ ὁλομύναχος μέσα στὸ γειτονικὸ δάσος. Κοιφασμένοι, ἠδονικὰ κρυφειμένοι ἀπὸ τὸ εὐάριστο ἐκεῖνο μοῦδισμα, ποὺ φέρει ἡ σιωπὴ, ἡ εὐωδία τοῦ δάσους καὶ τὸ συναίσθημα τῆς ἀνέσεως, ὅσοτα ἀπὸ μιά ζωὴ τριημισημῆ, κάθησε ὅ ἕναν πάγκο καὶ βυθίστηκε σὲ βαθεὶς ρεμβασμούς.

Ὁνειροποιούσε... Ὁνειρευόταν Ξηνητῆς. Ναι, καὶ τώρα, ὅσοι καὶ κάθε φορὰ ποὺ βυθίζταν στὴ μόνουσι καὶ στὴν ἠσυχία, ὄνειρευόταν πάντα τὸ ἴδιο ὄνειρο: Ὅ ἄντὸ τὸ ὄνειρό του, μιά γυναῖκα, τὴν ἁποία εἶχε κάποτε συναντήσι στὴν ἄλλη ἀκρῆ τοῦ κόσμου — στὰ καταδρόχα τοῦ Κόκπερβιλ, τῆς Καλλιφορνιας — σκεπάζαν στὸ πλεῖον τοῦ ἀφώνη, τὸν κιντούσε βλεπτικὰ καὶ τὰ μάτια τῆς τὰ ἐξωτικά τοῦ ζητούσαν συγκώρησι μὲ θέρημ.

Μὲ τρελλάνες κρώτα, τῆς φώναζε τάχα ὁ Ρουθθὲν ἀναγκασιπέμονος καὶ ὅσοτα μὲ πρόδοσις... Μὲ ἀρσης! Ἐκεῖνη ὄμως — τοῦ φωνάταν — δὲν ἔπαυε τὰ σοβαρὰ τὸν θηπιό του, καὶ ἀρού τὸν κούταξι γιὰ λίγο μὲ λατρεία, γελούσε ὅσοτα τὸ ἴδιο τὸ ἀλόγιο, τὸ σκερτοῦσο πάντα καὶ ἀλησμόνητο γέλιο τῆς!.

Ξαφνικὰ πινάχτηκε ὀρθὸς καὶ ἀνατριχιασμένος ὁ Ρουθθὲν. Ὁνειροποιούσε τάχα ἢ βροχόταν μαρὸς στὴν πλὴ ἀπροσδόκητη, στὴν πλὴ ἀνέλεπτη πραγματικώτητα; Τὸ γέλιο ποὺ ὤκοσε στὴ ρεθὴν του ἦταν φορτὰ καθαρὰ, καὶ, καθὼς ἀνοῖζε τὰ μάτια του, τρέμοντας συγκώρησι, ξεχώρισε στὴ στροφῆ τοῦ μονοπατιοῦ τρεὶς ὑπάδεις ἀνθρώπων!

Ἐκεῖνὴν προσηυόταν. Ἦταν ἡ Κλαίρη Χούρστ, ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε ξετρελλάνει... Ἐθεῖ μου! Ὁ ἀρχηγὸς Ρουθθὲν, ἂν δὲν μὲ ξεγελοῦν τὰ μάτια μου! φώναξε ἡ ἀθερία νέα, ἀπλόωντας τὸ χέρι τῆς ἔγκραδια.

Ὁ Ρουθθὲν λαχταίρει. Μιά λίσσα Ξαφνικὴ τὸν ἔπισσε, στὴν ἀπίστευτη αὐτὴ συνάντησι τῆς γυναικας ποὺ τόσο μσοῦσε, μὴ καὶ τόσο ἀγατούσε, καὶ ἀπισθοχώρησε ἀτόπιτα. Μὰ σκεπτικὸς ἁμέσως πόσο ἄναυδο θὰ ἦταν γιὰ τὴν ταπεινώσι ἔτσι μαρσὸτὰ στὴ συντροφία τῆς, καὶ ἔσπευσε νὰ τῆς σφιχτὴ τὸ χέρι.

Καθὼς τὸ ἔσφιγγε, ἔνοιασε μὲ ἀνεκφραστο συναίσθημα λίγγοι, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του ἔτρεμε σὰν φύλλο ἀπ' τὴ βαθεὶα συγκίνησι τῆς! —Νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν κ. Βάνστον, σφιχτοῦ τῆς ἀδελφῆς μου!.. πρῆσις ταρμημένη ἀκόμη ἡ Κλαίρη. Ὅσο γιὰ τὴν ἀδελφὴν μου, θὰ τὴν θυμῶστε βέβαια!..

—Τὴν θυμοῖμαι! ἀποκρίθηκε ψφχραμιοσ τώρα καὶ μὲ σταθερὴ φωνή ὁ Ρουθθὲν. Χάρηκα πολὺ, κύριε Βάνστον, γιὰ τὴ γνωριμία!.. Χάρηκα πολὺ, κυρία Βάνστον, γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη συνάντησι μας, ὅσοτα ἀπὸ τρία χροῖνια, στὴν ἄλλη ἀκρῆ τοῦ κόσμου. Καὶ τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὸν γάμο σας!..

—Ἐὐχαριστὸ, ἀρχηγὲ Ρουθθὲν, ἀποκρίθηκε γελαστὴ ἡ κ. Μαῖντι Βάνστον. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, στὰ βουνά τοῦ Κόκπερβιλ, μὰς ἔξορτε γιὰ δεκαπένδε Χούρστ, ἐμένα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου. Μὰ ἐντομεταῦν ἐμένα μὲ σαγήνησαν τὰ μάτια τοῦ τορωνο σφιχτοῦ μου καὶ τὸν παντρεύτηκα πρό δύο χροῖνων!.. Ὅσο γιὰ...

—Συγγνώμη γιὰ τὴ διακοτὴ, κυρία Βάνστον! εἶπε μὲ ἀνηχητὴν τὴ λαχτάρα ὁ Ρουθθὲν. Μὰ ἂν δὲν μὲ γελῆσι ἡ νύμφη, ἡ δεσποινὴς Κλαίρη ἦταν μεγαλειετῆρ σας!..

—Καὶ θέλετε νὰ πῆτε δεῖ εἶχε προτερωσίτητα στὸ γάμο; ἔξερῶνσισε γελαστὴ ἡ κ. Βάνστον. Ἐ, μὴ κύριε Ρουθθὲν, στὴν ἰδιοτροπία τῆς ὀρεφίλεται τὸ ὅτι ἐμεινε ἀνάτασση ἀκόμη!.. Παρ' ὅλο ποὺ ἐμῆσπε κόρησ τοῦ ἐντίμου μὰ πῆμπαχου συνταγματάρχου Χούρστ, ζήτησαν τὸ χέρι μας — καὶ μάλιστα τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς μου, ποὺ ἦταν καὶ ἐνε

καλλοῖν — πῆμποιλοι πολυεκατομμυριῶχοι!.. Ἐγὼ διάλεξα τὸν πλο ἐγναικό καὶ τὸν πλο γενναίωργο μεταῖε τους, τὸν σημερῖνο σφιχτοῦ μου, δηλαδή, καὶ ἔγνα κυρία Βάνστον τρισυνημμένη!.. Μὰ ἡ Κλαίρη ἦταν ἀλλόκοτα ἀπατητικώ!.. Κανένας δὲν τῆς ἄρεσε!.. Κανέναν δὲν εἰργόσε τὸ γωῖστό της!.. Καὶ στὶς πῆσις τοῦ πατέρα μας καὶ τῆς δικῆς μου, ἀπαντούσε πάντα ποὺ μόνον ἕνας ἀνδρας τῆς ἔκανε ἐντίμους στὸν κόσμο καὶ μόνον αὐτὸν θὰ παντρευόταν!.. Ποῖος ἄμως ἔταν καὶ ποὺ ἦταν, ἐπιτέλους, ἀπόφευγε διαρκῶς νὰ μὰς πῆ... Κι ἔτσι, εἶνε δεσποινὴς ἀκόμη, ἀναζητῶντας μάτια τὸ ἐπηρερησποῦλο τοῦ παρωμοῦθὸς!..

Μὲ μιά ἀνεπίτητη κρηφὴ συγκίνησι ὁ Ρουθθὲν διάβασε τὸσθε στὴ φλογερῆ ματιὰ τῆς Κλαίρης — καθὼς τὴν λοξοκῶταξε μὲ προσηυτὴν περιφρόνησι καὶ θυμὸ — ὅτι αὐτὸς ἦταν τὸ ἀπορηχητόκοῦσ της. Μὰ νικῶντας τὴν ταραχὴ του, ἔκανε πόξε δὲν ποῖεξε καὶ γῶρησι ἐπιτήθεια τῆς σφιχτοῦ ἄλλοῦ, κωνεβνίζοντας μὲ τὸν κωλοῦργο κ. Βάνστον.

Γρῆξαν τώρα αὐτὸ ξενοδοχεῖο. Τὸ μονοπατὶ ἦταν στενὸ καὶ μόλις χωροῦσαν διὸ-διὸ νὰ περῶσποῦν. Μαρσὸτὰ γιγῶνε ὁ κ. Βάνστον μὲ τὴν γυναῖκα του στὸ μπράτσο του, καὶ πὸ πῶσο ἀκολοῦθούσαν σφιχτοῦ καὶ σκεπτικὸὶ ὁ Ρουθθὲν καὶ ἡ Κλαίρη. Δὲν τῆς ἔδινε τὸ μπράτσο του. Σπυθοῦσπο, μὲ συσπασμένη τὴ μορφή του ἀπὸ πόνο καὶ μῖσος, περῶτούσε ἀφῶνος πρῆτὰ τῆς, μὰ καὶ ὀ δὲο τοῦε σφιχτοῦσαν ἀπὸ ἠδονικὸ ἀνατριχιασμα, κάθε φορὰ ποὺ τὸ στένεμμα τοῦ μονοπατιοῦ ἀνάγκαζε τὰ κορμὰ τους νὰ ἀγγίζοῦν!..

—Δὲν μοῦ λέτε κάτι, ἀρχηγὲ Ρουθθὲν; ρώτησε μὲ τὴ γλικατὰ φωνή τῆς κῶτου σφιχητῆ ἡ Κλαίρη, ἐνὸ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπὸ τῆς γλιῶμῆσι ἀπὸ τὸ παρῶτονο.

—Τὶ νὰ σὰς πῶ!.. ἀπάντησε βίσιμα, μὰ πινχτὰ, ὁ Ρουθθὲν. Τὶ σημασία ἔχουν γιὰ σὰς τὰ λόγια ἐνὸς εἰστόντιχου ἀρχιλόγου, ποὺ πῆνε ἀνεκφρασιπέτος κωτέλλες, γιὰ νὰ τῆς ἔξαγορῶσι μὲ λῆτρα;!.. Ἐνὸς, ποὺ κάποτε τὸν τρελλάνετε μὲ προσοχητὴ ἀγάθη, γιὰ νὰ πετῆξε τὸ σκαπό σας, καὶ ἔπειτα τὸν πετάτε πέρα, σὰν κωρῆλ, φτῶντούσε τὸν κατάκωτορα τῆς ποὺ ὀδύνησι καὶ ἀπίστοιπέτες ἰδρωτίτες φώναζε!..

Ἡ Κλαίρη ἀναστῆναξε βαθεὶα καὶ λοξοκῶταξε μὲ δαῖλο βλέμμα ἀπειρησι λατρείας τὸν λυγροκόμοιο σφιχητῆ τῆς. Ἐπειτα, ξενασοῦθοντας τὸ σφιχτοῦ κωρῆλ τῆς, ἄργισ νὰ πρῆσφῆξε μὲ ρωσταῖα στὴ φωνή τῆς:

—Δὲν ἤξερα τὸτε, ἐκεῖνα ποῖμαθα ὀργότερα!.. —Καὶ τί μάβατε ἀργότερα; δῖεκομε τρηχητὴ ὁ Ρουθθὲν, λαχταίρῶντας συγγρῶνοσι. —Ἀκούστε!.. Ξαναμωροῖνσιρε ἡ Κλαίρη. Ὅα σὰς ὀρηγηθὸ μὰ κρη ἱστορητῆ, λογῶλογῆ σῖνται, δίχοσι νὰ μὲ διακῶντε καθόλου!.. Μοῦ τὸ πῶσεσθε!..

—Σὰς τὸ ἴσοσπομο! ἀπάντησε ἄπῆλ, μὰ μὲ κρηφὴ περιεργεῖα καὶ συγκίνησι ὁ Ρουθθὲν.

—Κάποτε, καὶ κάπο, στὴ μακρῆνι Καλλιφορνια, ἄρχισε ἡ Κλαίρη σφιχατὰ, ζούσε κάτοκος ψηλοῦ, λυγροῦ καὶ λεβέντης χρωσθῆρας. Ἦταν κάμτωχοσι, κέρδιζε λίγα, μὰ ἡ ἱστορητῆ καρδιά του ἦταν τόσο μεγάλη, ὄσο διὰπλατα ἦσαν τὰ ἀνδρῆκα τὸ στήθη. Βοηθούσε τοὺς σφιχτοῦροσι του, μοῖραζε τὸ ξεροκόμοιο τοῦ ψρωμοῦ του μὲ τοὺς πεινασποῦ, δάνειζε τὰ γαλῶθῆδινα μπράτσο του σποὺς ἀδυνάτοσι καὶ ἰπερωσιζόταν τοὺς ἀδικωκα τρηγεῖμενοσι ἀπὸ τὴ βαναυοτήτα καὶ τὴ βία τῶν κρηνοῦδοῦν σφιχτοῦροῦ του. Μιά ἡμέρα, κάτοκα σφιχτοῦ καὶ μεθυσμένοι τερῶτον, χρωσθῆρῶν καὶ ἔκεινον, τασκῶθησε στὴ μακρῶσι λίγοι χρωσθῆρῶσι!.. Ἐπειδὴ ἄμωσ ὁ ἕνας φροῦθὸν τὸν ἄλλο, ὀρηχτοῦν ὀλοι μαζὶ στὸν πλο ἀδύνατο καὶ πὸ ἡλεκοῦ ἀπ' ὄλοσι καὶ ἄρσησαν νὰ τὸν χριτοῦν ἀπειλῶτα!.. Στὴν ἴδια ταῖερα καὶ ἕνα παρῶμοιο τρηπεῖσι, καθόταν ψηχοσι καὶ ποναχῶσι ὁ ἱστορητῆς ἐκείνος χρωσθῆρας. Βλέποντας τοὺς πολλοὺς νὰ δέρονον ἀναδρα τὸν ἕνα, χρωοις νὰ διαστίσι, ὀρηχτοῦ ἀνάμεισπο τους νὰ τὸν ἰπερωσιπῶσι!.. Ἀυσσῶδης πῆλη ἔτακοῦσθησε, τρωμερῆ, στὸ ἀγροιο μεγαλῖο τῆς, καὶ μὲ ἄμωσο κῶνδνο τῆς ζῶσι του, τοὺς σκόρπισε ὀλόγγορῶ τοῦ!.. Μὰ τὴ σφιχητῆ πῶτασε ἡ ἀπίστονῖα καὶ ὀ σφιχητῆ (*), τὸ μαχαῖρι τοῦ ἱστορητῆ χρωσθῆρα ἔταν κρη-

* Ὁ ἱστορικός χρωσθῆρας ρίχτηκε ἀνάμεσα σποὺς κακοποιοῦσι...

(*) ΣΗΜ. Ἀρχαῖσπονομα μὰζο καὶ δικαρητῆ στὴν Ἀμερική.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

120	7%	10/20/146	25
8423	4%	29	29
22	7%	29	29
22	7%	29	29

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Οι ύπουργοι τής Παιδείας και τής Γεωργίας συνεργάσθησαν τελευταίως γιά τήν ὀργάνωσι τῶν Γεωργικῶν Ἀστικῶν Σχολείων.

Κατά τήν συνεργασίαν αὐτὴν ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ ἀρμόδιος ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας παρέχουν κάθε δυνατὴν ἡθικὴν καὶ χρηματικὴν ἐνίσχυσιν πρὸς τὰ Γεωργικὰ σχολεία, τὴν ἐπιπέταιαν δὲ τῆς διδασκαλίας ο' αὐτὰ τὴν ἀναλάβουν οἱ περιφερειακοὶ γεωργικοὶ ἐπιθεωρηταί.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν μας γιά τὴν γενικὴ καὶ εἰδικὴ ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας μας, μᾶς συγκινεῖ. Ἀλλὰ θὰ μᾶς συγκινοῦσε περισσότερο, θὰ μᾶς ἐνθουσίαζε, ἀν ἦταν πληρέστερον. Θέλουμε νὰ ποῦμε γιά τὴν φροντίδα, γιά τὸ χρέος τοῦ Κράτους ἀπέναντι τῶν νέων ποὺ ἐσπούδασαν καὶ σπουδάζουν. Πρέπει νὰ ἐνισχυθοῦν ἠθικῶς οἱ νέοι σπουδασταί. Καὶ μεγαλεῖτερον—ἴσως μοναδικὴ—ἐνίσχυσις δὲν ὑπάρχει, ἀπὸ τοῦ νὰ ξέρουν ὅτι νῦναι ἐξασφαλισμένοι τὸ μέλλον τους. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἶνε βέβαιος γι' αὐτὸ, τῆς στιγμή, πολὺ βέλτερον τοὺς ἀποφοίτους τῶν σχολῶν. Τίς ἐποίεις αὐτοὶ τώρα σπουδάζουν, νὰ γυρίζουν ἀνεργοὶ στὶς πόλεις καὶ νὰ κάθονται μὲ σταυρωμένα χέρια μῆσα στὰ καφενεῖα.

Ἡ γεωργία μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιστήμονας, γεωπόνους καὶ πρακτικοὺς γεωπόνους—ἀποφοίτους Γεωργικῶν Σχολῶν. Ἡ ἀνάγκη λοιπὸν αὐτῆς τῆς γεωργίας μας μποροῦν νὰ δώσουν ἐργασία σὲ πολλοὺς ἀργούντας ἀποφοίτους Γεωργικῶν Σχολῶν. Πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ παύσῃ αὐτὸ τὸ κακὸ. Ὑπάρχει ἔ-

πιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ διορισθοῦν οἱ νέοι αὐτοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ προσφέρουν πολλὰ στὴν γεωργία.

—ΕΝΑ ΛΑΜΠΡΟ ΜΕΤΡΟΝ

Στις 11 Ἰουλίου ἔγινε σύσκεψις στὴν Δημαρχία ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ὑγεινῆς κ. Τσακοπούλου, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος οἱ κ. κ. Κ. Κοτζιάς, Δήμαρχος Ἀθηνῶν, Κ. Παπαλεξάνδρου, Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Δήμου, Π. Παπαμάρκου, διευθυντῆς τοῦ ὑπουργείου Ὑγεινῆς, Ε. Λαμπταδάρου, διευθυντῆς σχολιατρικῆς ὑπηρεσίας ὑπουργείου Παιδείας, Θ. Βελιανίτης, διευθυντῆς ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, Σ. Δάσιος, διευθυντῆς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους, Παπαχριστοφίλου, τμηματάρχης Κτηνιατρικῆς ὑπηρεσίας ὑπουργείου Γεωργίας, Κ. Κυριαζίδης, διευθυντῆς ὑγεινῆς τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν.

Συκπὸς τῆς συσκέψεως αὐτῆς ἦταν ἡ ἐξακρίθωσις τῆς δυνατοτήτος τοῦ συντονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑπηρεσιῶν ὑγεινῆς τῶν διαφόρων ὑπουργείων καὶ τοῦ Δήμου καὶ ἡ μελέτῃ τῆς οργανώσεως εἰδικῆς ὑπηρεσίας ὑγεινῆς τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Ἐπισημαίνεται ἀπὸ πολλοὺς συζήτησι, οἱ συσχεφθέντες διεπίστευσαν τὴν ἀναπότρεπτον ἀνάγκην τῆς συστάσεως μιᾶς τέτοιας ὑπηρεσίας στὸν Δήμον Ἀθηνῶν καὶ ἀνέθεσαν σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ εἰδικῶν, ποὺ ἀπετελέσθη ἀπ' τοὺς κ. κ. Βελιανίτην, Π. Παπαμάρκου καὶ Κ. Κυριαζίδην, νὰ ἐτοιμάσῃ συντόμως ἓνα προκαταρκτικὸν σχέδιον γιά τὸν τρόπο τῆς συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ σύσκεψις αὐτὴ τὸ πολὺ σὲ δέκα μέρες. Κατὰ τὴν δευτέρην αὐτῆς σύσκεψιν, θὰ λησθοῦν πλέον ὀριστικῶς ἀποφάσεις.

Πάντως, ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται στὴν περιστάσει αὐτῆς εἶνε, δχι μόνον ἡ ταχύτης τῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν σχετικῶν ἐνεργειῶν, γιὰτὶ ἡ προτετούσα ἀπὸ ὑγεινῆς ἀπόψεως εἶχε ἐγκυκλοποιεθῆν ὁ σχεδὸν στήν τῆχ τῆς.

Περιμένουμε συνεπῶς πολλὰ ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντας ἀρμοδίους.

—Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ

Ὁ γενικὸς τιμάρθμος τοῦ κόστους τῆς ζωῆς, ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, ἀνῆλθε κατὰ 5 μονάδας ἀπὸ τὸ τέλος Μαρτίου μέχρι τέλος Ἰουνίου. Ἡ Γενικὴ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας μᾶς τὸ βεβαιώνει αὐτὰ πληροσφηνὰς μας, ὅτι οἱ τιμάρθμοι τοῦ Ἰουνίου ἦταν 1916,4, ἐνὸς τοῦ Μαρτίου 1911,3.

Ἡ ὕψωσις τοῦ τιμάρθμου μᾶς φάνεται ἀδικαιοσύνητος. Ἀπὸ τὰ δεδομένα ποὺ ἔχομε, περιμέναμε δχι αἰσθητὴν ἀλλὰ ἐλάχιστον τοῦ κόστους τῆς ζωῆς—καὶ σημαντικὴν μὲν ὄσον. Σὲ τὴν ἀφελείαν ἀραγε ἡ διάρκεισι τῶν ἐπιπέδων μας; Μήπως στὴν ἑλληνικὴν μεγαλήτην προσφοράν τροφίμων; Ἀν ἦ-αν αὐτὸ, δὲν ἔβ-ταν καὶ τόσο ἀποκαρδιωτικὸ τὸ φαινόμενον. Εἶνε ὅμως ἀποκαρδιωτικὸ γιά κάθε ἐργαζόμενον, γιὰτὶ ἡ Ἄγορά εἶνε γεμάτη ἀπὸ τρόφιμα—καὶ κυρίως ἀπὸ φρούτα καὶ λαχανικά—τὰ ὑποτὰ ἡμῶν προσφέροντα σὲ ὑψηλὰς τιμῆς. Ἄρα ἡ ὕψωσις τοῦ τιμάρθμου ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον στὴν αἰσχροκέρθειαν!

Κι' ἔρχεται τότε τὸ ἐρώτημα: «Γιά ποῖον λόγον συνειστέθη ἡ ἐρσιβία μεγάλη ἐπιτροπὴ κατὰ τῆς αἰσχροκερθείας;» Γιά πολυτέλεια;

—ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΠΝΑ

Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαεπιήμερον τοῦ Ἰουνίου, ἀγοράσθησαν ἀπ' τὴν περιφέρειαν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας 312.500 ὀκάδες χωρικῶν καπνῶν καὶ στὴ Δυτικὴν Θράκη 82.600 ὀκάδες.

Κατὰ τὸ δεύτερον δεκαεπιήμερον τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, ἀγοράσθησαν 55.000 ὀκάδες ἐτοιμῶν καπνῶν, 40.000 ὀκάδες ἀπ' τὴν Ὀλλανδικήν, 10.000 ἀπὸ τὴν Ἑκκλήν καὶ 5.000 ἀπ' τοὺς ἀδελφοὺς Παπαστράτου.

Ἐγινε ἐπίσης γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸν μεσοδοτικὸν διαγωνισμόν γιά τὴν ἀγορὰ Ἑλληνικῶν καπνῶν, ποὺ ἐνήργησε τὸ Τεχοσολοβακικὸν μονοπώλιον καπνοῦ στὴν Πράγα, ἀγοράσθησαν 547.000 κιλὰ. Ἐπομένως, γιά νὰ καλυφθῇ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς συμβάσεως, θὰ ἀγορασθοῦν ἀπὸ τὸ Τεχοσολοβακικὸν μονοπώλιον 453.000 κιλὰ ἄκομη Ἑλληνικῶν καπνῶν.

γμένο στὴν πλάτη ἐνὸς ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, ἐνὸς ὁ ἴδιος, μὲ ψυχὴ τὴν συνειδησί του, στεκόταν ἀτάραχος κι' ἄνηνε νὰ τὸν πιάσουν, ἐξηγώντας συγχρόνως τί συνέβη... Μὰ ὁ σερβίης ἦταν ἀμελιτικός... Δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε, καὶ βοήκοντας εὐκαίρια νὰ παραδειγματίσῃ μὲ τὸ φόβον τῆς φωνῆς ἐκείνῃ τῶν κακοποιῶν, διέταξε τὸν ἀπαγωγισμό τοῦ δάκτυλου χρυσοῦθρα... Ἐ, μὲρὸς στὴν ἀδύα, συνταράχτηνε ἐκείνος... Κατόρθωσε νὰ δραστετεσθῇ, χάρις στὴν ἠθελίαν δυνάμει του, καὶ ἔγινε ἐπὶ ἀρχαῖα χρόνια ὁ τραγεωφόρος ἀπὸς τῶν Ἀμερικανικῶν βουδῶν... Κανέναν δὲν σκότωσε αὐτὸς κι' ἡ συμφορὰ του. Μονάχα τοὺς πλουσίους ἔβανε, τοὺς ἔπαυρε λύτρα ἄρθρα, κι' ἀφοῦ μοίραζε τὸ κανονικὸ μερίδι οὐτοὺς συντρόφους του, τὰ ἰδιόαια τῶν δίνε στούς φτωχοὺς, μὴ κρατώντας τίποτε γιά τὸν ἑαυτὸ του... Μιὰ ἡμέρα, πρὸ τῶν χρόνων, ἐγὼ κι' ἡ ἀδελφὴ μου πασιτάραμε ἀπὸ τὴν συμφορὰ του. Μεινάμε μαζί του στὸ λημέρι τὸν δέκα ἡμέρες, γιὰτὶ ὁ πατέρας μας δὲν μποροῦσε νὰ συγκινητοῦν τὰ λόγια. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἐνοσασα βαδὶν θαυμασμοῦ μὲρὸς στὴν ἀρεσμητὴ καλλονὴ καὶ τὴν ἱπποτικὴν συμπεριφορὰ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐκείνου. Μᾶς φέρθηκε σάν τζέντλεμαν... Μᾶς σλάβωσε μὲ τὴς ἀξιοπεριεῖς κι' εὐγενεῖς περποιήσεις του... Καὶ τότε... τότε... ἐγὼ... γὰ νὰ γλιτώσω τὸν πατέρα μου ἀπὸ τὴν οικονομικὴν καταστροφὴν, καὶ γὰ νὰ σώσω ἀπ' τὸν φόβον τῆς παρατεινομένης ἀιχμαλωσίας τὴν μικροτέρη ἀδελφὴν μου—τὴν τογινὴ κυρία Βάνοτον—δὲν προσποιήθηκα, ἀλλὰ ἐξ ὅτε ὀριξε νὰ ἀλλάξω, τὸν ἔρωτά μου τὸν βαδὶν στὸν ἱπποτικὸν τὸράνον μας!...

—Νὰ συμπληρώσω τὴν ἱστορία σας ;... διέκοψε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση ὁ Ροῦθθην.

—Περίττω, ξανάτε σιγαλά ἡ Κλαίρη. Τὴν συμπληρώνω ἐγὼ μὲ δύο λόγια... Ὁ τύραννός μας μᾶς ἄφησε ἐλεύθερος τότε, δίχως λύτρα... Σὲ λίγον καιρὸ ἀφελήθηκε ἀπὸ τὴν γενικὴν ἀμνηστειαν, διέλυσε τὴν συμμοριαν τοῦ καὶ ξαναγύρισε ἥσυχος στὴν κοινωνία. Ἡ τύχη τὸν βοήθησε, ἀνακάλυψε μὲ πλουσία χρυσοφόρα φέβρα στὸ μεταλλοκι κι' ἔγινε πολυκαταμυρωστος. Ἦρθε στὸ Πέλλητικὸν πολεμια καὶ μὲ ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα μου... Μὰ ἐγὼ...

—Ἐσεῖς τὸ εἶπατε τότε τίθ ἦταν ἐνας «ερόστυμος ἀρχιληστής», ποῦ...

—Δὲν ἤξερα λεπτομέρειες τότε, ἀγαπημένε μου!... διέκοψε ἡ Κλαίρη, μὲ καταρατὴν συγκίνηση. Σὰς ἀγαποῦσα, εἶνε ἀλήθεια, βαθεῖα, γιὰτὶ εἶσατε ὁ μόνος ἄνδρας ποὺ συγκίνησε τὴν ψυχὴν μου... Μὰ ντροπέθουν ὅμως γὰ τὴν ἀγάτην μου αὐτῇ... Ὅταν ἀργότερα ἔμαθα τὸ εὐγενικὸν σας παρελθόν, τότε...

—Τότε ;... εἶπε μὲ ἀγωνία ὁ Ροῦθθην.

—Τότε... Τώρα... Ὑπερφηαν ὄνμαι γιά σένα, λατρετὴ μου! ἠφθόσις ἡ Κλαίρη, καὶ ἔγειρε τρυφερὰ στὴν ἀγαλιά του...

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
 ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία
 ἐξ ἔλων τῶν Ἀθηναίων περσοδικῶν, ἐξδομαδικῶν κλπ.